

Інтерв'ю для видання ARMÁDNÍ NOVINY (ВІЙСЬКОВІ НОВИНИ) - полковника армії України

Полковник юстиції Вадим Анатолійович (прізвище з міркувань безпеки ми не публікуємо), до початку війни керівник одного з управлінь центрального апарату Міністерства Оборони України, після її початку, командир зведеного підрозділу Сухопутних військ Збройних Сил України, створеного для оборони міста Києва. Службу в Збройних Силах України прохожу з 2014 року, до цього проходив службу у правоохоронних органах України.

1) Пане полковнику, коли і як ви дізналися про початок російського вторгнення в Україну? Чи можете ви згадати, де ви знаходилися в момент початку вторгнення 23 лютого 2022 року і що промайнуло у вас у голові, коли ви дізналися, що Володимир Путін напав на вашу країну і розв'язав безпрецедентну у сучасній історії війну?

Відповідь:

Вранці 24 лютого 2022 року мені доповіли про російське вторгнення та початок війни. У голові промайнуло теж саме, що й у решти українців: «Почалося». Ви розумієте, протягом останніх тижнів перед війною, скрізь у пресі, всюди, люди обговорювали вірогідність російського нападу. І мені здається, що ніхто до останнього не вірив, що це насправді станеться, ніхто просто не міг повірити, що у центрі Європи у 21 сторіччі, попри всі розвіддані, попри 8 років війни на Донбасі, Росія зухвало почне бомбардувати Україну.

2) Чи вірили ви, що ця війна може колись статися? Якби зараз перед вами був Володимир Путін, що б ви сказали йому віч-на-віч?

Відповідь:

Я б не став розмовляти з цим «бункерним божевільним». Про що можна говорити? Ви, весь світ бачили фотографії з Ірпеня, Бучі, Маріуполя. Тут немає чого додати. Формат війни, який він обрав, не залишає місця для розмов. Я пишаюся нашим Президентом, якій знаходить у собі сили ще пропонувати дипломатичні перемовини, це дуже шляхетно, що він намагається використовувати всі можливі засоби, щоб закінчити цю війну і щоб зберегти життя якомога більшій кількості людей. Але я не Президент, я не став би з ним розмовляти. Розмовляють з людьми, а в нього, на мою думку, не лишилося нічого людського. Спробував би, за наявної можливості, зупинити його іншим шляхом, але так, щоб назавжди.

3) Пане полковнику, чи пам'ятаєте ви, як у дитинстві чули оповідання людей, які пережили Другу світову війну та безпосередньо післявоєнний період, і що тоді це здавалося вам далеким спогадом? Але зараз ви згадуєте це, бо це, на жаль, знову стало реальністю?

Відповідь:

Ви знаєте, ми всі виростили на оповіданнях, фільмах та розповідях про Другу світову війну. Але у мене інша історія. Я офіцер у третьому поколінні. Мій прадід був полковником козачого війська, а дід пройшов всю Другу світову, розпочавши її в 1939 у Фінляндії і закінчив у 1947 в Халхин-Голі. Жахиття війн, що випадали на долю моїх предків мені добре знайомі. Однак я не згадую ці історії зараз, оскільки

тепер в мене немає часу рефлексувати, мені потрібно виконувати бойові завдання, піклуватися про своїх людей, оберігати свій народ, свою країну і нашу свободу. Може потім, після перемоги, коли я буду мати час на роздуми, я повернуся до цього питання, оскільки вважаю, що на даний час нам невідомі всі жахіття російсько – фашистських військ, скоєні проти мирного населення.

4) Пане полковнику, якою є поточна військова ситуація в районі, де діє підрозділ, яким ви командуєте? З якими ворожими атаками ви зараз стикаєтеся?

Відповідь:

Поточна військова ситуація відповідає реаліям війни. Будь-які ворожі атаки палко зустрічаються нашими хлопцями та демонструють незламний дух українських воїнів. Донедавна мій підрозділ, як і багато інших, відповідав за захист столиці України – Києва. На даний час мародери, ґвалтівники, пияки, психічно хворі нелюди (по іншому назвати армію загарбників я не можу) відкинуті далеко від столиці України, тому активні бойові дії в межах дислокації мого підрозділу не ведуться. Але з початку війни тактика окупантів є однаковою та примітивною – зруйнувати за допомогою важкої артилерії, авіа та ракетних ударів інфраструктуру міста, яке вони мають намір зайняти. Зрозуміло, що разом з інфраструктурою руйнуються будинки мирних жителів та адміністративні будівлі, гинуть сотнями, тисячами мирні люди, що не змогли евакуюватись. Після цього застосовується механізована техніка та піхота. З часів Чеченської війни російська армія не навчилася вести бойові дії в межах населених пунктів та воліє просто стирати їх з мапи бойових дій.

5) У ЗМІ ми бачимо переважно дії української легкої піхоти, оснащеної протитанковою зброєю. Ми мало бачимо операцій українських механізованих частин. Яка реальність? На який тип підрозділів української армії припадає основний тягар боїв – на механізовані частини чи легку піхоту?

Відповідь:

Кожен підрозділ працює там, де й має бути. І піхота – “цариця полів”, і наші “боги війни” разом, пліч-о-пліч боронять нашу землю. Механізовані частини відіграють величезну роль у проведенні бойових операцій, однак їх дії широко не афішуються, думаю зрозуміло чому.

6) Я знаю, що ви не можете описувати деталі з міркувань безпеки, але не могли б ви хоча б частково описати, як ваш підрозділ бореться з російськими силами, і хоча б частково вказати, який вид зброї домінує? У ЗМІ багато говорять про похвалу української армії щодо безпілотників “Байрактар”.

Відповідь:

Збройні Сили України, як і Територіальна оборона України достатньо озброєні різними видами зброї, у тому числі і іноземного виробництва для виконання бойових завдань. Можу лише долучитися до похвал щодо ефективності “Байрактарів”, це справді дивовижний по ефективності безпілотний літальний апарат.

7) На вашу думку, які вміння українським військовим необхідно додати та розширити у найближчі тижні, місяці та

роки? А що потрібно зробити і досягти українській армії, щоб перемогти російську армію та здобути перемогу у цій війні? Що для вас означає слово "перемога"?

Відповідь:

Я вважаю, що вже увесь світ побачив, яка у нас армія, який у нас Головнокомандувач. Вочевидь, багатьом арміям світу є чому повчитися в українській армії. Її мужності, її натхненню, її креативності, її самовіддачі, героїзму. У нашій армії всі один за одного та за нашу Країну. Вміннями ми перевершуємо росіян, нам потрібно лише більше зброї. Дякую нашим західним партнерам за все, що вони нам надають, але потрібно більше. І в першу чергу це стосується літаків та засобів протиповітряної оборони. Тому що ми боронимо не тільки нашу країну, але і весь західний світ від російської агресії заради цінностей, які ми поділяємо, які насправді мають значення. Це, на мій погляд, якась біблейська битва, битва між добром і злом, і добро обов'язково переможе. Перемога для мене – це вільна країна, де люди, які разом свідомо роблять свій вибір, як зараз, коли країна повністю об'єднана, коли кожен має розуміння того, що відбувається, коли люди, хто голими руками, хто зі зброєю – всі працюють на перемогу. Нам доведеться ще довго відбудовувати свою країну від того, що спричинила росія. Але наша перемога настане, в мене немає жодних сумнівів, до речі, як і у більшості населення. Я не пам'ятаю точну цифру, але близько 95% населення впевнені у нашій перемозі.

8) Який настрій у солдатів у вашому підрозділі? Я вважаю, що переважає гнів та сильна рішучість захистити свою батьківщину від російських агресорів.

Відповідь:

Настрій у всіх бойовий. Бійці будуть давати рішучу відсіч всім спробам ворога змінити ситуацію. Є і гнів, і рішучість, і розуміння того, що вони захищають свій народ, своїх близьких і коханих, тому вони будуть безжальні, особливо після того жахіття, яке всі ми побачили у звільнених Ірпені, Бучі, Гостомелі та Бородянці. І, окрім емоцій та почуттів, давайте не забувати, що Українське Воїнство дуже професійне і самовіддане, оскільки є гідними нащадками славетного Січового Козацтва.

9) Українці хоробро чинять супротив, союзники підтримують Україну матеріально, але поки що без прямої військової участі. Як особисто Ви, як солдат на передовій, оцінюєте підтримку та допомогу, яку ви отримуєте від союзників?

Відповідь:

Мені здається, що це суто політичне питання. Як військовий, я дуже вдячний за підтримку і допомогу іноземним партнерам. І також, я дякую нашому Уряду за те, що допомога швидко дістається до місць, де вона найбільш потрібна. Щодо підтримки озброєння та техніки, я коментував це в попередніх відповідях.

10) У перші дні війни вашому президентові Володимирі Зеленському західні союзники запропонували організувати його евакуацію з Києва. Він категорично відмовився від цієї пропозиції. Що ви думаєте про цю пропозицію? - Як із погляду офіцера, так і з погляду громадянина України?

Відповідь:

Як громадянин, я дуже пишаюся своїм Президентом – Верховним головнокомандувачем. Не буду оцінювати надану йому пропозицію евакуюватися, але його відмова лишити країну є єдиним можливим рішенням як Головнокомандувача. Я бажаю йому сил. Оскільки, мужності, порядності, розуміння, патріотизму в нього й так можна позичити. З точки зору військовослужбовця Збройних Сил України (і посада та звання тут не мають значення) я відповім, що з такою людиною (Володимиром Зеленським) «я пішов би у розвідку», думаю цим все сказано.

11) Прем'єр-міністр Чехії нещодавно особисто приїхав до Києва разом з іншими державними діячами з Польщі та Словенії, щоби підтримати українців у їх боротьбі та зустрітися з вашим президентом. Однак це був не перший та не останній візит іноземних політиків до Києва. Якого відгуку отримали ці закордонні політичні візити з боку українських солдатів?

Відповідь:

Я вважаю, що такі візити це своєрідна підтримка і країні, і нашим бійцям. Але я не можу сказати, що ми багато говорили про це з побратимами, не багато часу є на обговорення політичних аспектів сьогодення України. Завжди приємно знати, що ти важливий, що ти робиш хороші і правильні речі, що ти гідний. І всі ці відчуття ми отримуємо від наших співвітчизників зі всього світу. Тим паче приємно отримувати таку підтримку від громадян інших держав.

12) Яка співпраця між професійною армією та Територіальною обороною України? Якою є мотивація українських чоловіків захищати свою батьківщину? Що спонукає український народ боротися так хоробро, як він це робить зараз?

Відповідь:

Чоловіки захищають свою Батьківщину, ось це і є мотивація. Батьківщина – це твоя земля, твій дім, твоя кохана, твої діти і батьки, твої друзі і все те, що ти так любиш. Це і улюблені спогади, і вулиці твого міста, і твоя кав'ярня на розі, а також розуміння того, що ніхто не може просто прийти і відняти твоє. Це несправедливо, це інстинкт – не дати забрати своє. Це дуже по-людські, дуже по-Українські!

Стосовно Територіальної оборони України скажу, що їх завзяттю потрібно низько вклонитись та подякувати. Це чоловіки та жінки, які не змогли стояти осторонь, коли ворог ступив на їх землю. Вони свідомо взяли до рук зброю та демонструють феноменальний патріотизм і самовідданість у захисті України. Ми, як кадрові офіцери Збройних Сил України, ділилися з ними досвідом проведення бойових операцій та активно співпрацюємо під час їх проведення.

13) Яка ваша особиста мотивація боротьби з російськими агресорами? Чи вважаєте ви, що цей військовий конфлікт, початок якого певною мірою застав зненацька весь демократичний світ, якось змінив вас - наприклад, у ваших життєвих цінностях, життєвих цілях?

Відповідь:

Моя мотивація не відрізняється від мотивації будь-якого українця. Це – моя країна і я буду боронити її. Цінності мої майже не змінилися, а цілі – зараз ціль одна – перемога. А потім буду міркувати про інші. Можливо більш гостріше став розуміти, що саме головне у житті, це родина, батьки, діти, друзі, їх життя та безпека.

14) Як Ви особисто сприймаєте росіян? Чи змінився ваш погляд на російський народ після початку нинішньої війни? А як ваші підлеглі сприймають росіян? Як ви вважаєте, чи зможе український народ колись пробачити Росію, чиї солдати вбивають безневинних цивільних осіб в Україні та намагаються знищити ідентичність українського народу?

Відповідь:

Як я можу сприймати росіян – більше 80-ти відсотків цивільного населення росіян підтримують війну в моїй країні, їхні нелюди – так звані «солдати» вбивають мирних жителів, ґвалтують, катують, знущаються, мародерствують, залишають своїх поранених і вбитих «вояків» в місцях проведення боїв, брешуть. Я зараз спробую якомога м'якше відповісти на ваше запитання. Розумієте, ворога можна поважати. Так ось, росіян ми не поважаємо. Я вважаю, що кожен винен, що зараз не можна прикриватися нейтральною позицією, казати «а я взагалі політикою не цікавлюся» та все таке інше. Якщо ти не з нами – то ти проти нас.

15) Дозвольте запитати вас жорстко і прямо – ви втратили багатьох своїх близьких колег та друзів у результаті цієї війни?

Відповідь:

Не багатьох, але цього досить, щоб не пробачити цього ніколи!

16) Пане полковнику, від імені редакції "Військових новин", яка повністю стоїть за українську націю, дякую за інтерв'ю. Від імені редакції я також висловлюю величезну подяку українському народові за його мужню справедливую боротьбу. Якщо ви зацікавлені, ми надамо вам заключне слово для особистого повідомлення.

Відповідь:

Я вдячний вам за можливість поспілкуватися, за підтримку уряду Чехії та Ваших громадян всім українцям. Особисто хочу подякувати послу Чеської Республіки в Україні за оперативну допомогу.

За Україну, за її волю!

Інтерв'ю щодо перебігу військового конфлікту проводилося в період з 30 березня по 13 квітня 2022 р. Над перекладом інтерв'ю працювала перекладачка української мови Оксана Рішко.